

at der er den allermindeste Forskjel imellem Marstal og de andre Steder. Det er udtalt overfor dem alle, at Regjeringen kan indsætte en derboende Retsbetjent til Formand; men det er paa ingen Maade udtalt, at Regjeringen vil gjøre det, og dette findes ikke i den ærede Ministers Endringsforslag. Nu vilde det dog være meget urigtigt at udstøde Marstal, fordi den vil blive saa heldig stillet, at den kan faae en af sine egne Borgere til kongelig valgt Formand for Communalbestyrelsen; thi efter hvad den ærede Minister har sagt, vil han jo søge at lægge i Handelspladsens egne Hænder at faae Formanden valgt blandt dens egne Borgere. Byen vil altsaa blive stillet saa godt, som nogen Commune kan ønske sig, og derfor at ville udstøde den af dette Lovforslag, synes der mig ikke at være nogen Grund til.

Ordføreren: Jeg skal dertil bemærke at jeg ikke har hørt et Ord udtalt af den ærede Minister om, at det skulde være Regjeringens Hensigt at lade en af Borgerne valgt Formand fungere som Statens Tilsynsmand. Det er en af Kongen, uden Deeltagelse fra Communens Side, bekliffet Mand, som det er paatænkt at overdrage Statens Tilsyn til. Det er der jo Intet i veien for, men det Andet har jeg ikke hørt omtale, og det vilde jo ogsaa være en høist mærkelig Fremgangsmaade at overdrage Statens Tilsyn til en af Communen valgt Mand.

Tobiesen: Den ærede Ordfører maa have været meget uheldig med Hensyn til at opfatte, hvad der af mig blev sagt; thi jeg sagde selvfølgelig ikke en af Borgerne valgt, men en blandt Borgerne valgt og selvfølgelig af Kongen bekliffet Formand; naar det ikke er Retsbetjenten, saa maa det blive en Mand, der staaer i Forhold til Communens Borgere som Medborger, men han vil ikke blive valgt af Borgerne, men blandt Borgerne.

Ordføreren: Det kunde jo godt blive Solforvalteren.

Tobiesen: Han er jo ogsaa Borger i Byen.

Bjerring: Den ærede Indenrigsminister yttrede før, at de Forslag, som Udvalget havde stillet til det foreliggende Lovforslag, vare meget gennemgribende. Jeg kan ikke nægte, at denne Yttring forundrede mig noget. For mit personlige Bedkommende troer jeg nemlig i Udvalget at have vist en høj Grad af Resignation. Som det maatte vil erindres, yttrede jeg ved denne Sags første Behandling, at mit principale Ønske var, at Frederiksberg reent maatte gaae ud af Lovforslaget. Dette vilde ganske vist have været en gennemgribende Forandring, men Ønsket herom har jeg givet Slip paa, fordi jeg i Udvalget af Folk, der ere mere inde i de kommunale Forhold end jeg, er bleven gjort opmærksom paa, at man paa forskellige Maader kunde lempe Forholdet saaledes, at de Ulemper bleve afhjulpne, som jeg meente vilde blive en Følge af, at Frederiksberg Commune skulde rette sig efter Bestemmelserne i dette Lovforslag. Mit næste Ønske, naar jeg ikke kunde naae det principale, var, at det maatte blive bestemt, at Frederiksberg Commune skulde bestyres af en af Kongen bekliffet Formand, som lønnedes af Communen, og paa hvis Valg Communen skulde have en vis Indflydelse. Dette Ønske har jeg ligeledes givet Slip paa, fordi jeg meente, at det vilde vække megen Modsigelse fra forskellige Sider, og fordi jeg troer, at man ogsaa i saa Henseende muligviis kan lempe Forholdene nogenlunde efter Frederiksbergs Larm, naar det sidste Punktum i Lovforslagets § 3 bliver staaende. Det Forslag, som den ærede Minister har stillet til § 3, gaaer nu imidlertid lige i stik modsat Retning. Ganske vist har det hidtil, indtil den Dag i Dag været Tilfreds, at Retsbetjenten i søndre Birk tillige har været Formand for Frederiksberg Communalbestyrelse, men jeg troer ogsaa, at man fra alle Sider har følt de Ulemper, som ere forbundne dermed. Det maa jo derhos erindres, at Frederiksberg Commune i saa Henseende er tiltagen i en Grad, som ingen anden Commune i Landet paa langt nær er voxet. Da jeg flyttede ud i Frederiksberg Commune, for just ikke grumme mange Aar siden, havde den 4000 Indbyggere, men nu er dens Indbyggerantal, efter